

Glasmenageriet- Tennessee Williams (1944)

JIM:

Ved du hvad der er i vejen med dig?

Mindreværds kompleks, ved du hvad det er? Det er når nogen undervurderer sig selv. Ja jeg ved, hvad jeg taler om, for jeg har selv haft det. Ja, selvom mit tilfælde godt nok ikke var lige så udtalt som dit... Jeg havde det lige indtil jeg kom på talekursus og fik skolet min stemme, og fik at vide, at jeg havde et videnskabeligt anlæg. Indtil da troede jeg overhovedet ikke, der var noget som helst særligt ved mig.

Og selvom jeg ikke har gjort spor for at studere og udvikle det, så har jeg en god ven der siger, at jeg er bedre til at analysere andre mennesker end læger, som har det som profession. Det behøves selvfølgelig ikke være 100 procent rigtigt, men jeg skal love dig for, at jeg kan se ind i andre mennesker, Laura.

Og du er helt anderledes fra alle andre jeg kender. Du får mig til at føle mig... Jeg ved ikke lige hvordan jeg skal udtrykke det, jeg er ellers god nok til at udtrykke mig, men lige det er (*tøvende og usikkert*) Er der nogensinde en der har sagt hvor smuk du egentlig er?

Jamen det er du, smuk på en anden måde end alle andre jeg kender, og endnu kønnere på grund af den forskel.

I min morfars hus- Per Olov Enquist (1988)

DRENGEN:

Og skidefej var du! Da du skulle sige noget så helveds infamt, turde du ikke engang gå ind! Stod bare der! I døren! Op med døren og værsgo', der stod du og sagde det lige op i hovedet på os! Også lige op i hovedet på Valde! Han skulle "komme sig" lidt først, en dag. En dag, ja tak! Men så ville de hente ham! Afbryde forsøget og færdig, siger hun den skide møgso!

Vi kunne sgu da ikke afbryde! Men I kan da for helvede ikke ta' Valde, sagde jeg... han er sgu da min for helvede! Og så sagde hun igen, at man ikke kan høre sammen med en kat på den måde. Det står i hver eneste kattebog, sagde hun. I hver eneste kattebog, sagde jeg. Hvem fanden har skrevet dem, sagde jeg. De bøger har Valde i hvert fald ikke læst.

Vi sad bare der, efter de var gået. Valde var helt knust. Jeg lagde mig på sengen, og gloede bare op i loftet, og lidt efter sagde Valde: "hørte du rigtig, hvad hun sagde?" Jeg svarede ikke, for hvad skulle jeg sige? Selvfølgelig havde jeg hørt hvad hun sagde. Så sprang han op og lagde sig, lige så lang han var ved siden af mig, som han plejede at gøre om natten. Selvom det jo ikke var nat endnu. Med snuden i armhulen. Og jeg var helt stille.

Betragtning- Naja Marie Aidt (1995)

FRANK:

Det var en aften hvor jeg var på vej ned til videoforretningen for at leje en film, at jeg mødte en pige som vist nok kender Mikael, altså min ven Mikael, og denne her pige siger hej og sådan noget, og så spørger hun om jeg noget til Claus for tiden. Claus hvem? Siger jeg. Claus, siger hun, du kender sgu da Claus. Lidt efter kommer jeg så i tanke om Claus og griner fordi jeg kunne glemme ham, og jeg siger hej og skal til at gå videre.

HALLO, siger pigen, jeg spurgte om du har set noget til ham for nylig. Claus.

Så er det at jeg ikke kan huske det. Jeg opdager at jeg ikke kan huske noget som helst om Claus, og da jeg har opdaget det, opdager jeg at jeg ikke kan huske særlig meget overhovedet. Jeg får sagt farvel til pigen og giver mig til at tænke over tingene. Hvad fik jeg fx at spise i går? Hvornår stod jeg op i morgen? Og den film jeg afleverede til fremkaldelse for noget tid siden, hvornår afleverede jeg den og hvornår skal den hentes? Hvad var der på den film? Var der overhovedet nogen film? Jeg bliver lidt hed om ørene, lejer en film og går tilbage til lejligheden. Der sidder mine venner, Mikael og Jais og mixer en fed. De griner af et eller andet. Jeg må have opført mig anderledes end sædvanligt, for Jais spørger om jeg har set et spøgelse eller noget. Nej, siger jeg, men jeg har lige opdaget noget skide uhyggeligt. Jeg kan ikke huske hvornår jeg sidst har set Claus. De falder sammen af grin. Claus? Hvem fanden gider huske på hvornår man sidst har set ham? Nu må du sgu styre dig, Frank! Som de griner og hoster og sender jointen videre til mig. Jeg suger og sætter videoen i maskinen, det er Terminator 2, og så taler vi ikke mere om den sag.

Jeg ved at det var Terminator 2, for det har jeg skrevet ned. Det var den nat at jeg begyndte at skrive ting ned. Man kan vel nok kalde den form for dagbog, men det tænkte jeg ikke videre over på den tid. Jeg ville bare skrive ting ned, så jeg bedre kunne huske hvad jeg rendte rundt og lavede. Jeg skrev med bitte-små bogstaver på et stort stykke papir, simpelthen fra oven og ned. Ja, jeg begyndte simpelthen fra en ende af...

Da der ikke kunne stå mere på siden, limede jeg endnu et stykke papir fast, sådan at jeg nu havde en dobbelt så stor side at skrive på. Sådan fortsatte jeg. Der er allerede gået over et år på den måde. Det er underligt, det der med at tiden går så hurtigt, og det er virkelig noget man opdager, når man har det sort på hvidt.

(...)

Nu er det sådan, at hvis der er noget jeg ikke kan huske, så kan jeg simpelthen gå tilbage på siderne og finde ud af det. Der er ikke mere nogen der kan sige at jeg husker dårligt. Det er meget befriende at tænke på. Jeg opbevarer de her lange sider rullet sammen med elastikker om. Så er de lige ved hånden, og der er ingen der skal komme og sige at jeg glemmer noget mere. De kunne godt ligne en slags dokumenter, der her ruller, som de ligger stablet i vindueskarmen. Synes jeg i hvert fald selv. Det er der en vis stil over. Sådan, alt taget i betragtning.

Hyg Jer!- Andreas Garfield (2000)

JOHAN:

Vil du høre, hvad jeg skammer mig over? Mine forældre blev skilt, da jeg var femten. De to første år holdt jeg jul sammen med min mor, men da jeg var sytten, valgte jeg at holde jul sammen med min far. Vi skulle op på en ødegård i Sverige med hans kæreste og hendes familie. Han kom og hentede mig lillejuleaften. Min mor åbnede døren. Han havde en nissehue på og rakte også en frem mod mig. Sagde at han havde fortalt sin kærestes datter, der sad og ventede ude i bilen, at han var gået ind for at hente sin hjælper. Lige pludselig stod jeg i det største dilemma nogensinde på grund af en nissehue. Jeg stod og så lang tid på min mor. Så tog hun nissehuen og gav den til mig, og jeg spurtede ned af trapperne, og da jeg kom ud i bilen lo jeg højt og følte mig fri for alting. (pause) Hun havde ikke lagt noget brev. Hun havde bare lagt sig til at sove. Det er jeg glad for. At hun sov. Jeg ved ikke, hvordan hun så ud, da hun døde. Jeg ved ikke, om hun lå i kramper eller havde mareridt. Det tror jeg ikke. Jeg tror, at hun sov stille og roligt. Drømte om dengang hun og min far stadig var sammen. Måske om den sidste jul vi havde sammen. (pause) De sidste par år har min far inviteret mig. (pause. Ser op i himlen) Jeg savner dig. Jeg savner dig så utroligt meget. (pause) Man må håbe, at de også holder jul deroppe. At det ikke bare er noget, vi har fundet på hernede. (pause) Undskyld, det var ikke for at afbryde. Blev du færdig?

Pornografi- Simon Stephens (2008)

Jeg er ikke født i det her kvarter. De fortæller mig at jeg er født her, det er ikke sandt.

”Hvad fanden snakker du om, Jason, hva’? Hvad fanden mener du?”

Jeg hører ikke til her, jeg er overhovedet ikke som dem. Hvordan kan jeg så være født her?

Min mor og far bor her. De bor i det her hus. De har et værelse. Min søster er treogtyve. Hun har et værelse. Jeg har et værelse. I mineøjne er de fuldstændig ens. De har præcis den samme hud og præcis den samme ansigtsform. Og præcis samme frisure. Deres tøj er præcis det samme. Det meste af tiden kan jeg slet ikke kende forskel på dem. Far kommer hjem. Mor ser fjernsyn.

Hvad har du lavet?

Hvad har du?

Men jeg har været på arbejde hele dag? Hvad har du lavet?

Jeg har gjort huset rent. Huset. Jeg har gjort det rent.

Har du?

Nogen skal jo gøre det.

Jeg siger det ser sgu’ ikke satans rent ud.

Hver dag. Jeg kan ikke engang lide dem. Jeg opfører mig ikke ligesom dem. I skulle have set min søster i skolen. Og jeg begynder og de fortæller mig alle sammen at de har undervist min søster.
(...)

Nogen gange går jeg ind på hendes værelse og lægger mig under hendes seng.

En gang kom hun ind. Hun vidste ikke jeg var der. Hun gik rundt. Hun tog noget op af en skuffe. Lukkede skuffen. Forlod værelset. Mit hjerte bankede så højt at jeg kunne mærke blodtrykket i mine ører.

Jeg kravlede ud fra under sengen. Jeg gik hen til den skuffe som hun havde åbnet. Lod min hånd løbe gennem hendes tøj.

Jeg tog en læbestift op. Det var en mat, lyserød læbestift. Jeg tog den op til næsen. Lugtede til den. Jeg åbnede den. Slikkede lidt på den. Jeg tog noget på. Jeg forberedte mig på en måde. Jeg forberedte mig på mange måder.